

Cristina Andone

DAR MOTAN CĂLĂTOREȘTE

ilustrații de Emi Balint



nemí

Dar Motan era norocos. Stătea în Bran, într-o librărie.
Avea un stăpân, pe Toto. Avea doi scărpinători: Ana,
o fetiță cu fundiță, și Tom, un băiat tare serios care nu-și
lingea degetele, nici nu mânca de pe jos. Totul era bine,
preafrumos...





Și totuși, în fiecare zi, motanul cel negru se uita tot mai lung la castelul cel gri. Nu-i mai plăcea chiar atât de mult perna lui cu nori. Nici grădina cu băncuță și flori. Nu se mai juca de-a săritul după muște. Nici nu mai fugea după Mamalu și Tatalu când aduceau cărți noi. Stătea mereu la geam. Stătea și privea.

— Ce-o fi acolo, departe, după zidurile gri? Oare ce-o fi? Un dragon? O comoară? Niște muște? Chiar, ce poate fi într-un castel?



— La Castel? N-am fost acolo, e prea sus pentru mine, îi spuse Zahar, motanul de cofetărie. Se spune că înăuntru sunt trei sobe pe care stau trei sute de pisici. Ar mai fi niște covoare cu mulți ciucuri de joacă, unii mari, alții mici. Nimeni nu a văzut dragonul. Muște sunt sigur, nu mai întreba! Se spune că da, e ascunsă o comoară care sclipește o singură noapte pe an, ca o stea.

— O comoară! se bucură Dar. Ce spui de asta, Nuti?

— Nu-tiu, nu-tiu nimic. De nicio comoară, de niciun castel! scutură din cap, cu frică, pisica albă, mică. Poate... s-o întrebi pe Mitanța?





Mitanța era o mătă tare bătrână, venită din Franța. Vorbea în miauneză, motaliană și motaneză. În tinerețe călătorise mult: Fundata, Șirnea, Paris. Se mai spune că știa precis întrebările pe care ți le pui doar în vis. Dacă exista pe lume cineva care să-ți spună unde-i o comoară, ea era.

— *Miună!* îi zise Dar Motan și intră dintr-un salt pe fereastra fără geam.

Mitanța stătea liniștită pe-o pernă, puneă măceșe-n borcan.

